

РЕШЕНИЕ

№ 570

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

като разглежда докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело № 20211110151733 по описа за 2021 година

Производството е образувано по отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК от Е. С. Д., ЕГН: *****, адрес: ***, срещу ***, ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: ***, с искане да се признае за установено спрямо ответника, че ищецът не дължи сумите, както следва: 3 040,25 лева, представляваща неплатени вноски от предсрочно изискуем кредит по договор за потребителски кредит от 05.05.2010г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.07.2013г. до окончателното изплащане, 288,12 лева, представляваща договорна лихва за периода от 01.10.2012г. до 17.04.2013г., 73,08 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 22.10.2012г. до 22.07.2013г., 68,03 лева разноски за държавна такса и 172 лева за юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист от 30.07.2013г. по ч. гр. д. № 31424/2013г. по описа на СРС, 124-ти състав.

Ищецът твърди, че на 30.07.2013г. била издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 31424/2013г. по описа на СРС, 124-ти състав, по силата на която ищецът бил осъден да заплати на *** сумите, както следва: 3 040,25 лева, представляваща задължение за главница по договор за потребителски кредит от 05.05.2010г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.07.2013г. до окончателното изплащане, 288,12 лева, представляваща договорна лихва за периода от 01.10.2012г. до 17.04.2013г., 73,08 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 22.10.2012г. до 22.07.2013г., 68,03 лева разноски за държавна такса и 172 лева за юрисконсултско възнаграждение. На същата дата бил издаден изпълнителен лист за посочените суми. На 19.02.2014г. въз основа на изпълнителния лист от 30.07.2013г. било образувано изпълнително дело № 172/2014г. по описа на ЧСИ ***, рег № 858 в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд. На 29.04.2014г. държавата била присъединена като възискател по делото. На 14.10.2014г. бил наложен запор върху банковите сметки на ищеца в *** и ***. На 05.12.2014г. ищецът получил покана за доброволно изпълнение, като в законоустановения срок за подаване на възражение срещу заповедта за изпълнение, такова не било подадена, поради което заповедта била влязла в законна сила на 19.12.2014г. Твърди, че на 28.12.2017г. било изпратено запорно съобщение с изх. №

65038/28.12.2017г. до „Електротерм Варна“ ООД за налагане на заповед за извършване на трудовото възнаграждение на ищеца. Запорното съобщение било върнато като непотърсено на 08.02.2018г. в кантората на съдебния изпълнител. На 29.12.2020г. *** сключила договор за прехвърляне на вземания с ***, по силата на който последното станало титуляр на процесните вземания. На 03.09.2021г. ищецът бил уведомен за извършеното прехвърляне на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Излага твърдения, че на 31.08.2021г. въз основа на посочения изпълнителен лист ответникът е образувал ново изпълнително дело № 2328/2021г. по описа на ЧСИ ***, рег. № 851 в КЧСИ, с район на действие СГС. Сочил, че в продължение на повече от три години, считано от 19.12.2014г. до 28.12.2017г. по изпълнително дело № 172/2014г. по описа на ЧСИ *** не били предприети изпълнителни действия, поради което същото се прекратило по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Поддържа, че новата погасителна давност за вземанията, предмет на изпълнителното производство започва да тече от датата, на която е предприето последното валидно изпълнително действие, в настоящия случай това било от 19.12.2014г. и била изтекла на 19.12.2019г., от който момент твърди, че задълженията на ищеца са се превърнали в естествени такива, които не подлежат за принудително изпълнение. Твърди, че давността за процесните вземания е изтекла на 19.12.2019г., т. е. преди образуване на изпълнително дело № 2328/2021г. по описа на ЧСИ ***, като към датата на образуването му същите не подлежали на принудително изпълнение. Правният си интерес от предявения иск срещу *** ищецът извежда от факта, че дружеството е титуляр на вземането и вискател по изпълнителното дело. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се оспорва предявения иск. Изложени са твърдения, че на 19.02.2014г. въз основа на изпълнителен лист, издаден на 30.07.2013г. по ч.гр.д. № 31424/2013г. по описа на СРС в полза на ***, срещу ищеца е било образувано изпълнително дело № 172/2014г. по описа на ЧСИ ***. На 14.10.2014г. бил наложен заповед за извършване на трудовото възнаграждение на ищеца в ***, *** и ***. На 05.12.2014г. на ищеца била връчена заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 31424/2013г. по описа на СРС, като същата била влязла в законна сила. Излага твърдения, че с молбата за образуване на изпълнителното дело на ЧСИ *** били възложени правата по чл. 18 КЧСИ, като на 27.01.2016г. съдебният изпълнител изпратил запитване до всички банки за открити на името на ищеца банкови сметки. Твърди, че на 20.10.2017г. в електронната поща на съдебния изпълнител било получено съобщение от ищеца, с което ищецът уведомявал съдебния изпълнител, че по банковата си сметка с IBAN: BG57CECB97901078146300 получава трудовото си възнаграждение, като към съобщението било прикрепено искане за вдигане на наложения върху посочената банковата сметка заповед, за да може ищецът да се възползва от полагащите му се средства, с които да живее. На 04.12.2017г. ЧСИ *** вдигнала наложения заповед, като на 28.12.2017г. изпратила заповедно съобщение до „Електротерм Варна“ за налагане на заповед за извършване на трудовото възнаграждение на ищеца. Твърди, че на 29.12.2020г. *** сключила договор за прехвърляне на вземания с ***, по силата на който последното станало титуляр на процесните вземания. Поддържа, че преди изтичането на общата петгодишна погасителна давност въз основа на същото изпълнително основание било образувано ново изпълнително дело № 2328/2021г. по описа на ЧСИ ***, с рег. № 851 в КЧСИ, с район на действие СГС. Твърди, че с оглед настъпилите факти в изпълнителното производство, а именно извършените изпълнителни действия, които са годни да прекъснат давността съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, стабилизирана заповед за изпълнение и признание на вземането от

страна на ищеца, исковата молба е неоснователна. Искането към съда е да отхвърли иска като неоснователен. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявен е иск по чл. 439 ГПК.

За да е допустим отрицателният установителен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК, с който се оспорва изпълняемото право, същият следва да е основан само на новонастъпили факти, а именно факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в случая на заповедното производство - факти, настъпили след изтичане на срока за възражение и стабилизиране на заповедта за изпълнение (чл. 439, ал. 2 ГПК и Решение № 451 от 29.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2306/2015 г., IV г. о.; Решение № 333 от 5.12.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1244/2010 г., III г. о.; Решение № 781 от 25.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 12/2010 г., III г. о.; Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о.; Определение № 831 от 17.12.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 7393/2013 г., IV г. о.; Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о.; Определение № 956 от 22.12.2010 г. на ВКС по ч. т. д. № 886/2010 г., I т. о.).

В исковата молба ищецът твърди, че давността за вземанията е започнала да тече от 19.12.2014 г., когато според него е влязла в сила процесната заповед за изпълнение от 30.07.2013 г. Поради това предявеният иск е допустим, тъй като ищецът се позовава на факта на изтекла погасителна давност за вземанията, тоест на факт, новонастъпил след влизане в сила на заповедта за изпълнение.

По делото е отделено за безспорно, че срещу ищеца на 30.07.2013 г. е издаден изпълнителен лист за процесните суми в полза на ***, въз основа на който било образувано изп. дело № 172/2014г. по описа на ЧСИ ***, рег. № 858 в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд, че на 29.12.2020 г. *** е прехвърлила вземанията по процесния изпълнителен лист на ***, както и че по молба на ответника е образувано ново изпълнително дело въз основа на издадения изпълнителен лист- изп. дело № 2328/2021г. по описа на ЧСИ ***, рег. № 851 КЧСИ с район на действие СГС. Сам ищецът признава, че на 03.09.2021 г. е узнал за цесията на процесните задължения въз основа на неоспорения от страните договор за цесия от 19.12.2020 г., поради което с оглед и на представено от ищеца писмо от 04.02.2021 г. на първоначалния кредитор и взыскател по изп.д. № 172/2014 г. на ЧСИ *** с обективизирано съобщение по чл. 99, ал. 3 ЗЗД до длъжника за цесия на процесните вземания, се приема, че ответникът *** е пасивно легитимиран да отговаря по иска.

Предмет на иска по чл. 439 ГПК не е съществуването или несъществуването на вземането, а съществуването или несъществуването на правото на принудително изпълнение въпреки евентуалните прекъсвания или спирания на давността (Решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о.; Определение № 95 от 22.02.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 510/2018 г., IV г. о.).

Съгласно ППВС № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г. образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае производството, давност не тече. С т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС е възприето противоположното разрешение, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с предприемането на всяко действие по принудително изпълнение, от който момент започва да тече нова давност, която не спира да тече.

По въпросите от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г. във връзка с теченето на давността, извършена с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, е образувано тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, по което към настоящия момент не е постановено тълкувателно решение.

Принципна постановка е, че тълкувателните актове на върховната съдебна инстанция имат обратно действие считано от влизане в сила на нормата, която тълкуват, по силата на общото правило, че тълкувателният акт представлява правно-логическо цяло с тълкуваната норма. Въпреки че съгласно чл. 130, ал. 2 ЗСВ тълкувателните актове са задължителни за съответните държавни органи, а не и за други правни субекти извън посочените в същата норма, последните не могат да изискват от тези органи да съобразяват действията си с бъдещи тълкувателни актове, нито самите органи могат да прилагат тези актове преди тяхното постановяване. Когато с последващ тълкувателен акт е разтълкувана дадена правна норма по различен начин в сравнение с предходен тълкувателен акт, последващият тълкувателен акт няма обратно действие и започва да се прилага от момента, в който е обявен по съответния ред, поради правилото, че правните последици, породени от даден юридически факт, се уреждат от нормата, която е в сила към момента на осъществяване на същия факт. В някои случаи прилагането на новото тълкуване би довело до настъпване на неблагоприятни последици за една от страните в правоотношението, каквито не биха настъпили в случаите, когато се прилага тълкуването, дадено с предходното тълкувателно решение. Придаването на същинско обратно действие на новото тълкувателно решение става само по изключение и въз основа на изрична норма за това. В противен случай би се стигнало до нарушаване на принципа на правна предвидимост, който стои в основата на разпоредбата на чл. 6, § 1 ЕКПЧ относно правото на справедлив съдебен процес в неговия гражданскоправен аспект, тъй като предвидимостта на законовите разпоредби и съдебната практика по тяхното приложение, по-специално по отношение на правилата за формата, сроковете и давността, гарантират ефективността на правото на достъп до съд (т. 21 от Решение от 10.01.2019 г. на ЕСПЧ по дело Вълкова срещу България; т. 32 от Решение от 19.02.2013 г. на ЕСПЧ по дело Петко Петков срещу България). Така т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС се прилага само за изпълнителни производства, висящи към момента на неговото обявяване на 26.06.2015 г. или образувани от тази дата нататък (арг. чл. 14 ЗНА и Решение № 51 от 21.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2917/2018 г., IV г. о.; Решение № 252 от 17.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1609/2019 г., III г. о.; Решение № 170 от 17.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2382/2017 г., IV г. о.; Определение № 735 от 6.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3982/2019 г., III г. о.).

Перемпцията има правно значение за прекъсването на давността при действието на ППВС № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г., тъй като до обявяването му за изгубило сила на 26.06.2015 г. с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него (Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.; Решение № 93 от 17.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020 г., IV г. о.).

С молба от 19.02.2014 г. на ***, първоначален кредитор на процесните вземания срещу ищеца, е поискано образуване на изпълнително дело за вземанията, като е

приложена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 30.07.2013 г. по ч.гр.д. № 31424/2013 г. на СРС.

Към момента на обявяване на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС на 26.06.2015 г. изпълнителното производство е висящо, тъй като делото не е перимирано по право. Така за периода от 19.02.2014 г., когато е образувано изпълнителното производство, до 26.06.2015 г., когато е обявено горепосоченото тълкувателно решение давност за процесните вземания не е започнала да тече.

С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо, и длъжникът не може да направи възражения си срещу дълга по общия исков ред извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите възражения са преклудирани. Така се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането по арг. и от чл. 371 ГПК, поради което намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, според която срокът на новата давност е всякога пет години. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД. Целта на регламентираното в действащия ГПК от 2008 г. заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора (Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о.; Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о.). Аргумент за противното не следва от обстоятелството, че заповедното производство се развива без участието на длъжника. Действително, длъжникът няма възможност да възпрепятства самото издаване на заповедта за изпълнение, доколкото научава за същата едва с връчването ѝ. Въпреки това обаче законодателят е уредил възможност за участие и защита на длъжника в хода на производството - чрез подаване на възражение, като в този смисъл е осигурена гаранция за правата му, което обстоятелство не може да се пренебрегне. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражение. По действащия ГПК няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение на съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД (Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.; Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о.; Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV г. о.; Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV г. о.; Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о.).

Видно от разписка към покана за доброволно изпълнение по изп.д. № 172/2014 г. на ЧСИ *** на 05.12.2014 г. ищецът е получил чрез своята тъща Искра Георгиева покана за доброволно изпълнение с приложена процесната заповед за изпълнение. Двуседмичният срок за възражение срещу заповедта по чл. 414, ал. 2 ГПК (в редакция до изм. с ДВ, бр. 100 от 2019 г.) е изтекъл на 19.12.2014 г., поради което заповедта за изпълнение се счита за влязла в сила на 20.12.2014 г.

По правило от влизането в сила на заповедта за изпълнение започва да тече нова давност за вземанията (Определение № 262 от 9.07.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 586/2020 г., IV г. о.), но не и в настоящия случай, тъй като влизането в сила на

заповедта на 20.12.2014 г. е в хода на изпълнителното производство, когато давност за вземанията не тече съгласно ППВС № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г., което се прилага за изпълнителни производства, висящи към момента на обявяването на 26.06.2015 г. на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, но до 26.06.2015 г., каквото е процесното изпълнително производство съобразно гореизложените мотиви, че същото тълкувателно решение няма обратно действие към заварени изпълнителни производства, поради което не е предмет на изследване в настоящото изложени дали от образуването на изпълнителното производство на 19.02.2014 г. до 26.06.2015 г. са поискани и/или извършени изпълнителни действия срещу длъжника.

Съобразно гореизложеното, перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността при действието на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС считано от 26.06.2015 г., когато отпада действието на ППВС № 3 от 18.XI.1980 г. по гр. д. № 3/80 г. Новата давност започва да тече от 26.06.2015 г. и се прекъсва с всяко поискано или предприето изпълнително действие (Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.).

Запорът на вземане се счита за наложен на датата, на която запорното съобщение е връчено на длъжника (чл. 450, ал. 2 ГПК и Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о.; Определение № 75 от 31.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3550/2016 г., III г. о.), а спрямо третото задължено лице се счита за наложен от момента на връчване нему на запорното съобщение (чл. 450, ал. 3 ГПК и Определение № 402 от 8.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1368/2019 г., IV г. о.; Решение № 4 от 16.06.2017 г. на ВКС по т. д. № 3129/2015 г., II т. о.).

На 28.12.2017 г. ЧСИ *** е изпратила чрез куриера „МиБМ Експрес“ ООД съобщения за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника до „Електротерм Варна“ ООД и до длъжника Е. Д.. В протокол за предадени пратки от 08.02.2018 г. е посочено, че запорното съобщение до „Електротерм Варна“ ООД е върнато в офис след изчерпани опити за доставка, а върху същия протокол с ръкописен текст е отбелязано, че липсва друг адрес за връчване на запорното съобщение. В протокол за предадени пратки от 24.01.2018 г. относно запорно съобщение до Е. Д. е посочено, че същото лице е непознато на адреса. При това положение, запор върху трудовото възнаграждение на длъжника не се счита наложен, поради което липсва конкретно предприето изпълнително действие, изграждащо съответен изпълнителен способ, годно да прекъсне теченето на давността на процесните вземания.

При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Ищецът няма нужда да поддържа висиящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ /извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др./, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Когато вискателят не е поискал извършването на

изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК поради т. нар. „перемпция“ по силата на закона, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие (т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС; Решение № 133 от 10.08.2022 г. на ВКС по гр. д. № 562/2022 г., III г. о.).

В чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, което не зависи от волята на кредитора; давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане (Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г.). В тази връзка по делото липсват доказателства вискателят по изп.д. № 172/2014 г. да е поискал извършване на конкретно изпълнително действие, което да не е предприето от съдебния изпълнител или да не е реализирано по обективни причини, поради което давността за процесните вземания не е прекъсната с оглед постановките на т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС.

Видно от молба от 20.10.2017 г. до ЧСИ *** във връзка с вдигане на заповест длъжникът Е. Д. е заявил, че е длъжник по изп.д. № 172/2014 г.

Признание на вземането е налице, когато се признава съществуване на задължението, което съответства на признатото право, като с признанието, което следва да е направено в рамките на давностния срок, да е отправено до кредитора или негов представител и да се отнася до съществуване на задължението, а не до наличие на фактите, от които произхожда, явно и недвусмислено се заявява, че е налице задължение към кредитора, а признанието може да се изрази и с конклюдентни действия, стига същите да манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг (Решение № 607 от 23.01.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 9928/2019г.).

За да е налице прекъсване на давността по чл. 116, б. „а“ ЗЗД, изявлението или действието на длъжника, в което се обективира признаването на вземането, следва да е адресирано до кредитора или до негов представител по начин, по който с оглед обстоятелствата е нормално признаването да достигне до знанието на кредитора. Всяко друго изявление за наличие на конкретен дълг, направено пред трето лице, в което не е обективизирано намерението на длъжника признанието да достигне до знанието на кредитора, представлява единствено изявление за неизгоден за длъжника факт, който сам по себе си обаче не може да обуслови прекъсване на давността на основание чл.

116, б. „а“ ЗЗД. В случая под адресиране следва да се разбира отправяне (насочване) на изявлението към кредитора или негов представител. Изявлението или действията на длъжника, с които се признава вземането, не е задължително да бъдат направени в присъствието на кредитора. Кредиторът като титуляр на вземането, наред с длъжника, признаващ съществуването на задължението, са част от индивидуализиращите белези на правоотношението, поради което насочеността на изявлението, с което се признава вземането именно към кредитора или негов представител, формира съществена част от еднозначността и недвусмислеността на това волеизявление. Неотправянето към кредитора дискредитира изявлението като годно да манифестира волята на длъжника в достатъчна степен, че съществува конкретен дълг към кредитора (ТР № 4 от 14.10.2022 г. по т. д. № 4/2019 г., ОСГТК на ВКС).

В настоящия случай не е налице признание на процесните задължения от страна на длъжника, тъй като от неговото горепосочено изявление, адресирано до съдебния изпълнител, не е обективизирано намерение изявлението да стигне до кредитора или негов представител, поради което представлява единствено изявление за неизгоден за длъжника факт, който не може да обуслови прекъсване на давността на основание чл. 116, б. „а“ ЗЗД.

В хронологичен ред след 26.06.2015 г. давността на процесните вземания не е прекъсвана, тъй като не са искани и/или извършвани изпълнителни действия, водещи до прекъсване на давността за вземанията по делото. Така петгодишната давност за процесните вземания е изтекла на 26.06.2020 г.

С оглед на гореизложеното, искът по чл. 439 ГПК по отношение на всички процесни вземания следва да бъде уважен.

По разноските

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски от 350 лв. съгласно списък по чл. 80 ГПК, от които – 145,66 лв. държавна такса и 600 лв. адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 ГПК по отношение на ***, ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: ***, че Е. С. Д., ЕГН: *****, адрес: ***, не му дължи следните суми:

- 3 040,25 лева, представляваща неплатени вноски от предсрочно изискуем кредит по договор за потребителски кредит от 05.05.2010 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 23.07.2013 г. до окончателното изплащане;
- 288,12 лева, представляваща договорна лихва за периода от 01.10.2012г. до 17.04.2013г.;
- 73,08 лева, представляваща наказателна лихва за периода от 22.10.2012 г. до 22.07.2013 г.;
- 68,03 лева разноски за държавна такса и
- 172 лева за юрисконсултско възнаграждение,

за които суми е издаден изпълнителен лист от 30.07.2013 г. по ч. гр. д. № 31424/2013г. на СРС, въз основа на който е образувано изп.д. № 172/2014 г. на ЧСИ ***, рег. № 858 на КЧСИ, както и изп.д. № 2328/2021 г. на ЧСИ ***.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ***, ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: ***, да заплати на Е. С. Д., ЕГН: *****, адрес: ***, сумата от 745,66 лв. - разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____